

(Политика, 23.09.2009)

Критика коју је на ванредној конференцији за новинаре у петак, 18. септембра, градоначелник Београда Драган Ђилас упутуио „Политици” због објављивања текста „Зашто смо звиждали 'Марсељези'” („Политика”, 15. септембра) колумнисте Ђорђа Вукадиновића и неуверљиви одговор главног и одговорног уредника Драгана Бујошевића на њу („Ђилас и 'Политика’”, „Политика”, 19. септембра) понукали су ме да се тим поводом огласим. „Дијалог” градоначелника и вашег главног уредника тиче се две важне актуелне теме – пораста нетолеранције и насиља и стања у медијској сфери.

Наиме, изврстан коментар заменика главног уредника „Политике”, Драгана Јањића („Хулигани и политика”, објављен 16. септембра), тешко да је могао да испере горак укус који је код многих оставио, дан раније, у истој рубрици објављен текст „вашег” колумнисте Ђорђа Вукадиновића. Реч је, у оба случаја, о осврту на догађаје на „Маракани” на утакмици наше фудбалске репрезентације против националне селекције Француске. Дугу сенку на тај догађај бацило је хорско звиждање гледалаца француској химни.

Устајући против, такође хорског медијског заташкавања непријатног инцидента, Ђорђе Вукадиновић на скандалозан начин оправдава навијачке „ниске страсти” легитимишући овакво понашање тврдњом да је реч о „некој врсти 'спонтаног референдума’”. А, на том су се „референдуму”, тврди Вукадиновић, пристojни момци и грађани, а не „хулигани” и „примитивци” изјашњавали „како о француској политици према Србији током балканске кризе (учешће у бомбардовању, признање независности Косова) тако и о томе шта већина навијача мисли о јадној и бедној кампањи домаћих медија и политичара”, који су, по Вукадиновићу, својим претходним залагањем за фер однос према гостима и спортско навијање, заправо исказивали „удворичку снисходљивост” према европској бирократији.

Ђорђе Вукадиновић има право на своје конзервативне, антизападњачке и антиевропске ставове. Има право и да их јавно износи. У конкретном случају, када је реч о споменутој колумни „Зашто смо звиждали 'Марсељези’”, ово би право донекле могло бити лимитирано тиме што је аутор главни и одговорни уредник часописа „Нова српска политичка мисао”, и још пре тиме што је наставник на Београдском универзитету; то осим стручног, подразумева и педагошки рад са младима.

То је, међутим, друга тема и нема везе са „Политиком”. Оно што са њом има везе је став градоначелника Ђиласа, да тој колумни није било места на њеним страницама. Слажем се са њим.

Јер легитимно је право уредника да неки текст, па и колумну „свог” колумнисте, уместо у новине баци у кош. Критеријум за то је уређивачка политика листа. И то није цензура. Истина, између цензуре и уређивачке оријентације граница је понекад деликатна, али увек постоји. Поготово у новинама које су свесне сопственог утицаја. Једноставно, оне са, по сопственим критеријумима, неприхватљивим ставовима не полемишу „сутрадан у уводнику” (Драган Бујошевић, „Ђилас и ’Политика’”, „Политика”, 19. септембра) већ их не објављују.

Главни и одговорни уредник „Политике” Драган Бујошевић тврди такође, да градоначелник „добро зна да став било ког колумнисте није став ’Политике’...” То је вероватно тачно али то што градоначелник зна, не зна највећи број читалаца, којима је све што пише у „Политици” – „Политика”.

Ауторка је главни уредник „Хелсиншке повеље”;